

[Poul Schlüter.]

ministeren har et eksempel i sin fremsættelsestale, hvor han tager en gift skatteyder, der i 1972 har en bruttoindkomst på 40.000 kr. og i 1973 får den sat i vejret med 4.000 kr. Han regner ud, at hans indkomstskat bliver forhøjet med 1.830 kr., og med fradrag af besparelsen i sygekongtingentet har han alligevel 63 pct. af indtægtsstigningen til fri rådighed. Det lyder ikke så tosset, men det er det, for det svarer ikke til sådanne skatteyderes situation til næste år. Det vil jeg gerne belyse med et eksempel. Der var i går i B.T. et eksempel, som var beregnet af statsaut. revisor Spang-Thomsen. Det gik på en skatteyder der havde 40.000 kr. i indkomst i 1972 og gik frem med 10 pct. til næste år. Når også afgifterne blev taget i betragtning og ikke kun det andet, ville denne skatteyder have 88 kr. tilbage af sin indkomststigning, og de skal dække prisstigningerne til næste år. Det kan vist ikke holde, det kan disse 88 kr. vist ikke klare. Jeg vil gerne nævne et andet eksempel for finansministeren. Når man tager en familie med 2 personfradrag og en bruttoindkomst på 30.000 kr. i 1972 og ser på, hvordan det vil gå til næste år efter de lovforslag, som er fremsat — og det er en jævn indkomst, der her er tale om — får jeg det resultat, at denne familie rammes af prisstigninger i størrelsen 1.000 kr. — det har jeg vist ikke sat for højt — af stigning i de direkte skatter på omkring 215 kr. og af højere indirekte afgifter på omkring 500 kr. Det er en udgiftsstigning på 1.700 kr. Så kommer der en fordel, nemlig det sparede sygekassebidrag og lidt til, men den kan jeg ikke beregne til andet end omkring 800 kr. Der bliver en nettostigning selv for en familie med denne lave indkomst på 900 kr. Så kommer finansministerens trøst, løftet om, at i 1974 får man 200 kr. tilbage ved slutopgørelsen. Nu ved jeg ikke, om finansministeren har tænkt sig at henlægge et provenu til næste år som svarer til det, han skal tilbagebetale i 1974. Det kan jeg ikke rigtig tænke mig. Har jeg derfor ikke ret i, at det, lønmodtagerfradragets forhøjelse betyder for skatteyderne i 1974, det, de altså får tilbage den 1. september, skal de i samme år betale, fordi trækprocenterne da må sættes sådan, at der er penge i kassen til at betale virkningen af

det højere lønmodtagerfradrag tilbage med? Sådan er det vist.

Realiteten er på trods af de lovforslag, som er forelagt os, at trækprocenterne til næste år må forventes sat i vejret med et par procenter, og i tillæg til det kommer så milliardudgiften i nye afgifter. Hvorfor skal det gennemføres? Det skal det af én eneste grund: den, at regningen selvfølgelig må betales på de udgiftsstigninger, S og SF har gennemført i fjor.

Der er kun én anden udvej, og det er udgiftsreduktioner. Når mit parti siger, at vi til næste år må sikre, at det samlede skatte-tryk ikke stiger, må vi selvfølgelig også dokumentere, at der kan gennemføres besparelser, som gør det opnåeligt, og jeg mener, at vi er i stand til at levere den dokumentation.

Vi har stemt imod en lang række nye udgiftslovforslag, som får den virkning i næste finansår, at de offentlige udgifter vokser med ca. 1.053 mill. kr. Regeringen hævder stadig — og jeg tager den gerne på ordet, vi vil gerne hjælpe den, det har vi aldrig nægtet, tværtimod har vi opfordret den til det — at den til næste år kan spare 1 milliard kr. på andre udgiftsområder end dem, jeg før var inde på, de 1.053 mill. kr. Jamen er der så ikke en mulighed for et mødepunkt mellem regeringen og det konservative folkeparti? Det burde der være. Det burde være muligt at nå til en lettelse i udskrivningsprocenten eller på anden måde, som berørte de personlige skatter, uden nye afgifter og uden at slække finanspolitikken — for det er der ikke grundlag for, det er vi enige i. Men det forudsætter, at vi vender bøtten, at vi starter med at fastlåse de indtægter, vi skal overlade det offentlige til næste år, og at vi så derefter fordeler disse indtægter på de udgifter, der er nødvendige. Vi må først fastlåse indtægterne. Så må vi bruge dem til udgifter bagefter og ikke omvendt. Vi må vende bøtten.

Jeg skal ikke sige meget om de enkelte lovforslag, for det tillader tiden ikke. Et af de forslag, vi kraftigst må vende os imod, er forhøjelsen af benzinafgiften og vægtafgiften. Det betyder på vægtafgiften en 20 pct.s fordyrelse. Det er en omkostningsforøgelse. Det kan ikke undgå at få pristalsvirkninger og sætte gang i prisstigningerne.